

[Udenrigsministeren.]

syn til at hjælpe dem til mere menneskeværdige kår.

I betragtning af, at etniske minoriteter eksisterer i alle 5 verdensdele, har det været overvejet, hvorvidt det måtte være muligt at bringe spørgsmålet frem i verdensomfattende sammenhæng. I så henseende har en række forskellige FN-organer været overvejet, og som resultat heraf blev det besluttet at undersøge, om det måtte være muligt at tage spørgsmålet op på principiel basis og uden reference til bestemte lande i FNs sociale kommission.

På denne kommissions arbejdsprogram for 1972 figurerer et punkt om fremme af racemæssige og etniske gruppers levevilkår. Under kommissionens sidste samling i marts 1970 søgte Sverige, der for tiden bestrider de nordiske landes plads, efter forudgående nordisk samråd at få dette punkt opprioriteret, således at en undersøgelse kunne iværksettes allerede i indeværende år.

Den svenske delegation måtte imidlertid konstatere, at denne tanke stødte på modstand fra forskelligt hold, bl. a. fra Brasilien. For dette lands vedkommende var hovedårsagen den, at den brasilianske regering på basis af presseberetninger fra Skandinavien havde fået det fejlagtige indtryk, at initiativet skulle have det skjulte formål specielt at kritisere Brasilien. I en række hovedsteder — herunder i København — gjorde de brasilianske ambassadører efter instruktion fra deres regering opmærksom på, at Brasilien var modstander af en sådan fremskyndelse af den omhandlede undersøgelse. Sverige besluttede under de givne omstændigheder ikke at søge kommissionens dagsorden ændret.

Som jeg har haft lejlighed til at nævne under tidligere debatter i folketinget om dette emne, er det den danske regerings principielle opfattelse, at en indsats til fordel for etniske minoriteter kun vil kunne gennemføres i samarbejde med regeringerne i de pågældende lande. Ud fra denne grundbetragtning måtte vi fra dansk side være enige med Sverige.

Hvad specielt forholdet til Den internationale etnografiske Arbejdsgruppe angår, har Norge, der for tiden repræsenterer Norden i FNs økonomiske og sociale Råd, givet

tilsagn om at bistå arbejdsgruppen med at opnå konsultativ status, således at den ekspertise, som samfundsforskerne sidder inde med, på officiel vis kan knyttes til det internationale samfunds organisationer.

Sideløbende med disse multilaterale overvejelser består der selvsagt den mulighed på bilateral basis at yde økonomisk og teknisk bistand til fordel for vedkommende mindretal. Det er en selvfølge, at bistand forudsætter en anmodning fra modtagerlandets regering. Denne praksis følges ikke blot af Danmark, men også af alle andre bidragydende stater og af internationale organisationer, og den stemmer med de principper, som FNs generalforsamling har vedtaget for ydelse af bistand. Formynderskabstankegangens tid burde definitivt være forbi. Det er modtagerlandene selv, der må tage stilling til, hvilken hjælp de ønsker, hvor efter vor opgave bliver at afgøre, hvorvidt vi er i stand til at imødekomme deres ønsker. Det længste, vi kan gå, er at erklære, at hvis et land, der har etniske minoritetsproblemer, anmoder os om bistand til deres løsning, så vil anmodninger herom blive velvilligt behandlet. At en sådan velvilje og sympati er til stede her i landet, kan der ikke herske tvivl om.

Af *Hanne Reintoft* til udenrigsministeren (3. juni 1970):

„Vil ministeren oplyse, om den danske regering er enig i FNs sikkerhedsråds nylige vurdering af den israelske krigsførelse i Det mellemste Østen, der blev vedtaget med alle stemmer undtagen USAs?“

Udenrigsminister *Poul Hartlings* svar (9. juni 1970):

Sikkerhedsrådet har siden 1. juni 1967 vedtaget i alt 21 resolutioner vedrørende situationen i Mellemøsten; på disse har USA afstået i 5 tilfælde, men aldrig alene.

Jeg går imidlertid ud fra, at der med ovenstående spørgsmål sigtes til sikkerhedsrådets seneste resolution af 19. maj 1970 vedrørende Mellemøsten, som blev vedtaget med 11 stemmer for, medens USA, Colombia, Nicaragua og Sierra Leone afstod. Denne resolution indeholdt en fordømmelse